

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. január 3.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

KÁNÁBAN IS JÉZUS DICSŐSÉGE

Köszöntés igéje: Ézsaiás 42,8-9

Én vagyok az Úr, ez a nevem, és dicsőségemet másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak. A régiek ímé beteltek, és most újakat hirdetek, mielőtt meglennének, tudatom veletek.

Énekek: 105,1-3; 398

Lekció: János 2,1-11

Alapige: János 2,11

Ezt az első jelt a galileai Kánában tevő Jézus, és megmutatá az ő dicsőségét; és hívének benne az ő tanítványai.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, az elmúlt esztendőt is a gyülekezet közösségében személyesen vagy interneten keresztül átélhettük teveled találkozóva az istentiszteleten. Aztán milyen ajándék volt veled indulni ebbe az új esztendőbe. Magasztalunk téged a hirdetett ige minden ajándékaért. Köszönjük, hogy bátorítottál, vigasztaltál, de intettél is bennünket már jó előre.

Imádunk téged, hogy ennek az esztendőnek az első úrnapján is olyan természetes módon együtt lehetünk, mert szokás is. Hódolunk előtted, mert számunkra a hét első napja, az Úr napja, mindig az Úr Jézus dicsőséges feltámadásának emléknapja is. Most is átérezzük ennek az örömét: él az Úr. Egyedül ő általa, Jézus által és Jézusban lehetünk mi egy nép egységben teveled. Lehet, hogy fizikailag nem lehetünk itt a templomban, de lélekben egyik vagyunk.

Imádunk az Úr Jézusban elvégeztetett váltságműért. Magasztalunk az Úr Jézus személyéért, aki ő minékünk. És te mondtad, mennyei Atyánk, Szentlelked és

KÁNÁBAN IS JÉZUS DICSÓSÉGE

---

igéd által a kijelentésben, hogy aki Jézust látta, az látta az Atyát. Köszönjük, Urunk, hogy az Úr Jézus a földi életében is erről tett bizonyosságot. Ezért szeretnénk ma őt látni, a győztes Megtartót, őbenne a hirdetett ígén keresztül is téged, Atyánk, és köszönjük, hogy ezt Szentlelked által végzed is.

Urunk, te tudod, hogy az év első napjaiban történt-e már velünk probléma, baj, ami miatt várjuk a te vigasztalásodat továbbra is, vagy még nem oldódott meg az a probléma, ami átjött az új esztendőbe is a régiből. Köszönjük, hogy mi a nehézségeink között is láthatunk téged és szeretnénk is látni. De kérünk, taníts bennünket hittel könyörögni is, bajok idején is tebenned bízni.

Köszönjük, hogy kegyelmedbe ajánlhatjuk azokat a testvéreinket, akik nem tudnak így résztvenni velünk, de amikor idegondolnak ők is az istentiszteletre, hálat adunk, hogy betöltheti őket is jelenléted öröme, a gyülekezet szeretetközösségének a valósága.

És hadd kérjük, már most is, add meg nekünk, hogy mihamarább találkozhasunk mindannyian egy nagy közösségként, a gyermekek is, és mi is, a felnőttek az istentiszteleteken. Köszönjük, hogy ez a te ajándékod lehet majd nekünk a maga idejében, add meg nekünk, kérünk, hamar. Jézusért, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Ha ez az esemény ma történt volna, akkor a különböző médiumok híradásaiban a szalagcímeken, biztos, hogy negatív hírértéke lenne ennek a ténynek, hogy Kánában a menyegzőn elfogyott a boruk, mert ez rendkívüli esemény. Emlékszünk, hogy a mai világban is inkább a negatív eseményeknek van hírértéke. Mária így mondta: „nincs boruk” – a Károli fordítású Bibliában hallhattuk.

Eszembe jutott, hogy az elmúlt esztendőben, 2020-ban a vírus miatt ez a mondat, hogy nincs boruk, a menyegzőn a pasaréti fiataloknak valószínű nem negatív hírérték lett volna, hanem pozitív. Mert bárcsak ez lett volna, hogy együtt van a család, az ifistársak, a gyülekezet lelki közössége a menyegzőnkön, akár itt a templom udvarán a szeretetvendégségen, vagy ott, ahol szervezték a menyegzői vacsorát. Bárcsak az lett volna, hogy együtt vagyunk mindannyian, hát a bor elfogy. Na és? Van más, amit iszunk majd. De Pasaréten is és sok helyen itt Magyarországon, gyülekezetekben is, nincs esküvő. Ugye milyen szomorú volt, ha esetleg a családotokban történt ilyen, hogy a fiatalok azzal jöttek: nincs esküvő. Vagy ha van is esküvő, de csak a két tanú lesz ott meg a lelkipásztor. Vagy egy picit jobb esetben, a szűk család. No, de akkor kit hagyjunk ki?

De hát nincs elég bor, úgyhogy inkább jobb is, hogy kevesebbeket hívunk. De ugye nem így gondolkoztunk, inkább mindent megtettünk volna, hogy sokan legyünk. De nincs esküvő, ha van esküvő, nincs menyegző, mert nincs még mindig vakcina. Mert azt hallottuk, hogy ha lesz vakcina, akkor lesz esküvő, lesz menyegző, akkor lehet már mindannyiunknak összejönni a gyülekezet közösségébe. Persze most már van, viszont még mindig az hangzik, de még mindig nincs elegendő. Most még csak Magyarországon kik is kapják, emlékeztek? Ha van itt közöttünk vagy az otthon ülők között orvos, ápoló, aki megkapta, neki már meg is adatott, hogy van vakcina. De a legtöbbszörnek még nincsen.

A 2020-as esztendőben – csendesség során is így jutott eszembe – hányszor mondtuk mi is, hogy valami nincs. Nincs. Nincs. És ez a hívő embernek se egyszerű kérdés. A tanítványokat is, a mai tanítványokat is érzékenyen érinti, ha valami nincs.

Amikor a történetet megvizsgáljuk, és most a tanítványok szempontjából, hogy a tanítványok hogy élték át ezt az egészet, akkor azt látjuk, hogy a történet elején megtudjuk, hogy ők is ott vannak a menyegzőn, utána a történet végén találkozunk velük, amikor ezt hallottuk: „Ezt az első jelt a galileai Kánában tevén Jézus, és megmutatá az ő dicsőségét; és hívének benne az ő tanítványai.” Velük fejeződik be, úgymond a kánai menyegző csodatörténete: „és hívének benne az ő tanítványai”. A történetben úgy tűnik, lehet, hogy a tanítványok nem is hallották, hogy nincs bor. Lehet, hogy ők csak a legvégén szembesültek azzal, hogy mi is történt. Ebben az esetben nekik nem is volt negatív hír semmi ezen a menyegzőn, hanem megtudták, hogy hogyan lett mégiscsak bor.

A tanítványok szempontjából is, valamint a mai tanítványok szempontjából, akik ezt a történetet olvassuk, már mindenképpen igaz, hogy mi az egész történetet látjuk, ismerjük – gyerekek is el tudnák mondani, hogy mi is történt –, és kiderül, hogy a tanítványok számára a hangsúly már nem is azon van, ami nem volt, hanem maximálisan azon lett, aki ezt az egészet ügyelte, csoda módjára segített. Engem az ragadott meg nagyon – és az első üzenetben majd erre figyelünk –, hogy tulajdonképpen a szomorú ténymegállapítás is Jézus személyéhez kötődik. Így olvastuk: „És elfogyván a bor, a Jézus anyja monda néki: Nincs boruk.” Tehát látszik, hogy még a hiányról is Jézusnak szólva hallunk és olvasunk ebben a történetben. Aztán Jézus dicsősége ragyog fel abban, amit cselekszik és mond. Illetve ezt a dicsőséget akarta megmutatni Jézus. És Jézus tanítványai, az ő tanítványai azok, akik valamilyen módon hisznek. Végig Jézusról van szó tehát.

A pasaréti gyülekezetben, ugye ez a probléma, hogy itt mindig Jézusról beszélünk a szószékről, igaz? Ti nem unjátok, hogy mindig Jézusról van szó? Vannak, akik unják. Vannak, akik lehet, hogy nemcsak az év első úrnapi istentiszteletén, hanem az év egész úrnapi istentiszteletein soha nem beszélnek Jézusról. Mert akinek nem Jézussal van tele a szíve, aki nem ismeri tanítványként az Úr Jézust, az lehet, hogy még prédikálni is tud úgy, hogy egy szót nem mond Jézusról. Vagy ha beszél is róla, úgy beszél, hogy nem hisz a csodájában. Mert, testvérek, ez tény, ma is vannak olyan lelkipásztorok Magyarországon is, református lelkipásztorok, akik nem biztos, hogy elhiszik, hogy itt a víz borrá változott. Elkezdenék magyarázni, hogy mi is történt itt valójában, mert hát a mai tudományos világban, a mai természettudomány tényeit ismerve, hogy lehetne még azt mondani, hogy én tanítványként hiszem azt, hogy Jézus Krisztus csodatettet hajtott végre, mert az ő dicsőségét akarta megmutatni.

„Ezt az első jelt a galileai Kánában tevén Jézus,...” – azaz, tette Jézus. A galileai Kánában a menyegzőn pedig mi történt? Még a szomorú híradást is úgy ismerhetjük meg, hogy Jézushoz kapcsolódik.

Nagyon fontos, hogy az Úr Jézus vendégként volt ott, így a tanítványai is vendégként vettek részt a menyegzőn. Máriáról pedig ezt olvastuk, hogy „és ott volt a Jézus anyja”. Mivel ő tudott a problémáról, a bajról, ezért úgy tűnik, ő nem ven-

dég. Természetes módon gondoljunk arra, Magyarországon is így szokott lenni, főleg vidéken manapság inkább az esküvőkkor, hogy a szűkebb család vagy a szorosabb barátnői, baráti kapcsolatok segítenek a menyegzőn. Természetes gondolat, hogy Mária ott van, valószínű, hogy valamelyik rokon menyegzője lehetett. Segít is ott, biztos, ő tud a bajokról.

Ha pedig a tanítványok esetleg hallották is a hírt, mert esetleg ott voltak éppen ők is Jézus mellett, mikor Mária ezt mondta neki. De az biztos, hogy a történet leírásában Isten Lelke úgy akarta kiemelni az ő személyüket, hogy a végén szerepel a személyük, amikor már megtudjuk azt is, hogy Jézus miért is akarta ezt az egész csodát végrehajtani. A tanítványok a csoda után jelként szembesültek azzal, ami itt történt, első jelként ráadásul.

János evangéliumában, ahogy olvassuk majd folyamatosan a napi csendességben, látni fogjuk, több jelről is olvasunk. Én most nem mondom el ezeket. Ha valaki kíváncsi közületek, hogy hol vannak ezek a jelek, akkor nyugodtan olvasd el ma délelőtt, vagy délután az egész János evangéliumát, és figyeld, hogy hol lesz az a szó, hogy jel. Néha ott lesz az is mellette talán egy számmal, hogy hanyadik jel. De egy biztos, hogy János evangéliumában, amikor valami csoda történik, akkor azzal, ami történik, Jézus magára akar mutatni.

Megnéztem, hogy két esztendővel ezelőtt januárban lelkipásztorunk az intő jelről beszélt. Van itt intő jel, gondolat az igei kijelentésben. A jel tehát Jánosnál Jézusra mutatva még intő is lehet. Mi énekeltünk a zsoltárban az ítéletéről. Nem tudom milyen érzés volt bennetek, amikor azt énekeltétek a zsoltárversben, hogy „ítéletit”? Negatív vagy pozitív, mikor arról van szó, hogy Isten ítél? Hálaadással dicsőítjük az Urat, mert azt mondjuk, hogy ő ítél? Majd nézzük meg, hogy a jelek, amiket Jézus cselekedett ebben az evangéliumban, valóban mi mindenben mutattak őrá.

Mindenképp szeretném felolvasni a 20. rész utolsó két versét, ahol megtudjuk, hogy az egész evangéliumra nézve is a jeleknek mi volt a szerepe. És nagyon beszédes, talán emlékeztek is jó páran: „Sok más jelt is mívelt ugyan Jézus az ő tanítványai előtt, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben; ezek pedig azért irattak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az ő nevében.” Tehát csodatettek, Jézus szavában is megnyilvánuló hatalom. Végbemegy, és halljuk, hogy olyan sokat tett Jézus, hogy nem is lehet igazán leírni. A 21. rész utolsó versében is ezt jegyzi meg, hogy hát sok egyebet is csinált az Úr Jézus, és amit, ha leírnának, a világ összes könyve nem tudná befogni.

A tanítványok számára, és ezt szeretném, ha kihallanátok: „sok más jelt is mívelt ugyan Jézus az ő tanítványai előtt”. Ebben a történetben a tanítványok személye a végén kerül csak elő, de az egész János evangéliuma kijelentéséből tudjuk, hogy ez a jel is, ami ott történik, pedig ez nem velük történik, ez a családdal történik, Mária számára lesz fontos, a szolgálak, akik a vizet viszik a násznagynak, ők is benne vannak cselekvően a történetben, de itt is, a tanítványok hitéről beszél a legvégén mégiscsak. És a tanítványok előtt tette Jézus a jeleket, hogy a tanítványai – most hadd mondjam így, hogy mi, akik az Úréi lehetünk.

Vagy még nem vagy az Úré, még nem vagy Jézus tanítványa? Ez is lehet természetesen. Jézus körül sokan voltak abban az időben is, akik nem voltak a ta-

nítványai, még nem hittek benne, de azért az év első úranapján olyan jó ezt ki mondani, 2021-ben is lehet akár úgy részt venni egy úrnapi istentiszteleten természetesen, szokás szerint, hogy egyszer csak te is végre tanítványa leszel Jézusnak.

Itt az első jel a hangsúlyos. Első – ebben benne van, hogy 2021-ben is talán a mi időnkben is lesz egy csomó más jel. De ha csak egyet tenne Jézus, csak egyetlen jelet, az nem lenne elég? De elég lenne, de ő többet akar. Ezért is volt nekem nagyon bátorító ennek az igei gondolatnak a fényében, hogy az év első úrnapi istentiszteletén az első jelhez kapcsolódóan láthatjuk, kicsoda az Úr Jézus.

Persze az fájó egy picit, hogy ez az egész jel-gondolat, ami itt Kánában a menyegzőn történt mégiscsak érezhető, hogy azért ez nem volt könnyű kérdés. Elfogyott a bor. Nincs boruk. Tényleg a hívő ember is érzi, hogy ez azért probléma, ha valami nincs. Mostanában esetleg vagy az év első napjaiban is hiányzik-e valami neked vagy valaki? Mária ajkán mással kapcsolatban mondja el, hogy nincs boruk. Persze őt is érintette, mert hát ő is ott volt, és amennyiben tényleg segítő is volt, ő is valamilyen módon felelős azért, hogy ott mi történik. De mással kapcsolatban hangzik.

Az jutott eszembe az üzenet szempontjából, hogy mi is lehetünk úgy, hogy akár 2020-ban a sok probléma, baj, főleg a vírus miatti problémákra gondolva, mi másokkal kapcsolatban, mások miatt mondtuk tán imádságban is, hogy nincs. Nagyon hiányzik valami annak a barátomnak, munkatársamnak, családtagomnak vagy gyülekezeti tagunknak. De magunkkal kapcsolatban is hangozhatott.

Fizikai szükség – itt erről van szó –, fizikai szükség, aminek nagyon súlyos lelki terhe is van a hívő ember számára is, ami miatt a körülmények nagyon negatívak. Itt ez esetben ünnepelni kellene, menyegzőn ünnepelni illik, de ha elfogy a bor, ott nincs ünnep.

Karácsonykor ti hogy éltétek meg? Ünnep volt a karácsony úgy igazán? Vagy az volt végig bennetek, hogy de hát nem lehetett együtt az egész család. Mégsem úgy voltunk együtt, mint ahogy szoktunk. Vagy lehet, hogy egyedül kellett lenned, nem volt senki, akivel együtt ünnepelehetnél volna. Vagy gondoljunk arra, mikor valakivel kapcsolatban azt kell mondani: már nincs. Emlékeztek, hogy a gyülekezésünkben is a koronavírus miatt haltak meg testvérek, fiatalok is. Ezért gyászoltunk.

Nekem se volt egyszerű azért a karácsony, mert az első karácsony volt, amikor édesanya már nincs itt a földön. Emiatt könnyeztem. Ha viszont arra gondoltam, hogy hát ő már jobb helyen van, akkor persze minden megváltozott, de azért karácsonykor nem olyan könnyű azzal szembesülni, hogy valaki nincs, aki a korábbi karácsonyokon ott volt velünk együtt. Vagy a másnapján, amikor szerettem volna hazamenni a családhoz autóval és ezért reggel legurultam ide a templom elé, aztán kiderült, hogy nagyon rezeg a kipufogócső, és hát le is szakadt, úgyhogy így nem utazhattam haza bátyámékhoz együtt lenni, ebédelni karácsony másnapján, mert a kipufogó leszakadt. Épp karácsony ünnepén. Épp a legrosszabbkor látószólag. Nincs kipufogó, tehát nincs hazamenetel.

Viszont az igei vigasztalás és bátorítás – mégha ezekről kellett is szólni akár ilyen példákban is, személyesebb példákban nekem is –, ne felejtsük, ezzel indítottuk, hogy nem is a hiányon van a hangsúly, hanem azon a valakin, akinek elhangzik ez az egész kijelentés. „És elfogyván a bor, a Jézus anyja monda néki:

KÁNÁBAN IS JÉZUS DICSÓSÉGE

Nincs boruk.” „Ezt az első jelt a galileai Kánában tevő Jézus,...” – azért, mert rábízta a problémának a dolgát. Akármilyen fájón is hangzik tehát ez a kijelentés – és ha mi ezzel szembesülünk ma is akár, hogy valaki vagy valami nincs, és ez nagyon hiányzik, és emiatt talán sírunk is, még most is, ami miatt minden olyan rossz a körülményeinkben és lelkünk se nyugodt egyáltalán –, de micsoda változás, hogyha azt tudatosítjuk, de ez kinek hangzik, kinek mondatik. Az Úr Jézusnak. Jézusnak szólva a hiányról.

Hadd emeljem ki, nem véletlenül gondoltam a Károli fordítású Bibliát fölolvadni. Ebben az ősi magyar fordításban nagyon keménynek és olyan furcsának hangzik: „Mi közöm nékem te hozzád, oh asszony?” Ez olyan keménynek hangzó, igaz? Egyébként az is. Jézus szájából mégis tisztelettel hangzik. Akkor mégsem olyan kemény. Egyszerűen arra gondoljunk, hiszen utána mi hangzott el: „Nem jött még el az én óráim.” Tehát az Úr Jézus, amikor Máriának válaszol, akkor ő nem tiszteletlen, hanem ő nagy tisztelettel, de határozott szeretettel, gyermeki, fiúi szeretettel elmondja Máriának, hogy ő most már nem az anyja fia, hanem ő a világ Megváltója. Ő most már az a küldött, aki az Atya küldötte, az Isten küldötte. Jézus személyében a titok és az ő egész istenemberi személyének a valósága, ami az egész evangéliumban előttünk van, hogy ő Isten Fia, már itt kicseng. Kicsoda ő valójában – ezt Máriának is tudnia kell.

De hát éppen ez által lesz magasztos az üzenetben, hogy akkor kinek is szól a hiány megjegyzése: „nincs boruk”? Hát az Isten Fiának, az Isten küldöttének. És most mindegy, hogy Mária szempontjából volt-e ebben a kérdésében, mondatában akár elvárás is, mert lehetett, hát azért megy oda Jézushoz szólni neki, mert ő tudja, az én fiam, Jézus simán segíthet. Akár még sürgetés is lehetett Mária szavaiban. Nem azt mondom, hogy volt. Csak azt szeretném tudatni, hogy vannak, akik erre gondolnak. De teljesen mindegy, hogy milyen lelkülettel mondta Mária is. És most hadd térjünk magunkra: teljesen mindegy, hogy milyen lelkülettel mondd te vagy én Jézusnak azt, hogy nincs. Ha mi tudjuk, hogy ő kicsoda – márpedig ez a történet is ezért íratott le –, akkor még annak a kifejezése is, ami nincs, már nem is olyan fontos. Hiszen az a fontos, akinek szól, mert ő nem akar ki.

Imádságainkban is. Én sokszor voltam nagyon rámenős – és még ez a szebibik kifejezés –, sokkal inkább voltam sürgető, mikor már az volt bennem, hogy: – Uram, még meddig kell várni valakire vagy valamire, ami hiányzik vagy aki hiányzik? És ez a történet ebben bátorított, hogy egyrészt az Úr, a bocsánata, a szabaddítása helyre teszi az ilyen számára kevésbé tisztességes imádságot, de a lényeg, hogy az Úr Jézus számára elhangzott a hiány kijelentése.

És mit olvasunk? „És megmutatá az ő dicsőségét;...” A kötőszavak itt fontosak – „és megmutatá az ő dicsőségét; és hívének benne az ő tanítványai” –, mutatják, hogy itt egy nagy történet van. Ebben a történetben végig Jézusról van szó. „Megmutatta...” – vagy kijelentette – „...az ő dicsőségét. Ezek szerint Jézus számára eszköz lesz a dicsősége megmutatására, isteni dicsősége kijelentésére az, ami hiány, ami baj, ami miatt kérés hangzik, ami nagyon fájó tény a tanítvány számára is, amennyiben tudta és tudja, hogy mi a baj. De már nem a bajon van a hangsúly egyáltalán, hanem annyira Jézus személyén, hogy most már nemcsak úgy van ott Jézus előttünk, mint aki szembesül azzal, hogy mi a baj, hanem aki azt mondja,

hogy én pedig megmutatom az én dicsőségemet ezen keresztül. Nem csupán a csodatétellel mutatta meg Jézus a dicsőségét, hanem azzal is, ami előtte történt.

A napi csendességben olvasva ezt a történetet, igazából ez fogott meg a leginkább, hogy nemcsak a csoda végbevételével mutatta meg a dicsőségét Jézus a tanítványai előtt is, hanem azzal is, ami előtte történt. Mert mi történt előtte? Nem volt csoda. Én nem tudom, hogy ha ti lettetek volna a szolgák helyében, minden gond nélkül vittétek volna-e azokat a vízzel töltött korsókat oda a násznagynak? Gondoljátok el, hogy nincs bor, és ez nagyon nagy baj egy menyegzőn. Akkor most viccből viszek vizet? Tegyük úgy, mintha bor lenne. Nem lesz olyan jó hatása, de hát igyuk úgy, mintha bor lenne. Nem biztos, hogy én olyan nagy felszabadult örömmel vittem volna a násznagynak valamelyik szolgáló helyében. Hát az víz! Itt meg is jegyzi, hogy a szolgák tudták, hogy mi van abban az edényben. Jézusnak a dicsősége megmutatása már akkor is megvalósult, amikor még nem látszódott, hogy itt nagy csoda történt.

A dicsőség szó az ősi nyelven a világi jelentésben így adható vissza: valamilyen módon látszik valami, valaminek tartható, gondolunk, vélünk – ez az alapjelentése az állítmánynak. Aztán a bibliai gondolatokban dicsőség, azaz ragyogás, milyennek látszik Isten személye, Jézus személye, amikor egyszer csak megmutatkozik, hogy ő nem akárcsak. Tehát benne van a ragyogása. Az angyalok is, amikor megjelentek, dicsőséggel jelentek meg. De Jézus dicsősége látszik a tekintélyében, a szava hatalmában, a tettei megnyilvánulásában, a hírnevében, a tisztességében. A dicsőség szó nekünk megszokott itt nálunk Pasaréten, tudjuk, hogy mit jelent, de azért jó ezt újra tisztázni, hogy akik esetleg kevésbé ismerősek a bibliai gondolatokban, kifejezésekben, átérezzék, hogy Jézus ott látszik, hogy ő, mint ember, de mégiscsak nem csupán ember ő. Hát ő nem akárcsak! Ő Isten.

Éppen ebben látszik a dicsősége már akkor, mielőtt megtörténik a csoda, hogy ő először azt mondja Máriának: „Nem jött még el az én óráim.” Abban látszik tehát Jézus dicsősége személye titka, hogy még nem tesz csodát. És mennyi idő telhetett el a 'még nem jött el az én óráim' és amikor 'már eljött az óráim' között. Látszik, hogy ez Máriának már nem volt fontos. Mária komolyan vette, amit Jézus mondott, ő tudta, hogy miért mondta neki Jézus azt, hogy: „Mi közöm nékem te hozzád, oh asszony?” Mária válaszából is látszik, hogy ő értette, hogy ez tisztelettel volt és ő is tudhatta, hogy Jézus majd cselekszik, amikor eljön az ideje.

János evangéliuma 1. rész 14. versében, emlékeztek, az ünnepi istentiszteleten is elhangzott: „És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” Jézus tehát akkor tesz csodát, ha a mennyei Atya azt mondja: – Fiam, most teheted. Jézus dicsősége abban látszik, hogy az Atyától rendelt időben, cél szerint, akarata szerint. A János evangéliuma 1. rész 14. versében ez az ő testetöltéséről szóló igei kijelentés nem csupán a fogantatására meg születésére utal, hanem az ő egész isteni személyének a titkára. Az örökkévalóság szempontjából is és a földi élete szempontjából is.

Ezért hadd mondjam így nektek: „És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét,...” – számunkra mutat az örökkévaló isteni személyére, az örökkévaló Fiúra, aki aztán egyszer csak megszületett Betlehemben és egy-

KÁNÁBAN IS JÉZUS DICSÓSÉGE

---

szer csak el fog jönni dicsőségesen. Amikor Jézus eljön dicsőségesen – halljátok? dicsőségesen –, akkor ki fog derülni, hogy ki is ő valójában. És ne felejtsetek, a keresztthalála előtt ott nagycsütörtök estéjén, hogy is beszélt a borral kapcsolatban arról, hogy milyen lesz majd, amikor ő eljön? Mit is mondott a borról? Mit fogunk inni? Mit fog inni? „Bizony mondom néktek, nem iszom többé a szőlőtőnek ebből a gyümölcséből mind ama napig, amikor mint újat iszom azt az Isten országában.” Az Úr Jézus dicsósége az ő személyében, hogy az Atyától rendelt órában cselekszik. Jánosnál az óra kifejezés mindig az üdvidőre vonatkozik.

De most még ott tartunk, hogy nincs csoda. Még pasaréti hívő emberek is azt mondják imádságban, és én is: – Uram, nincs! Ez sincs, az sincs, amaz sincs. Mikor lesz már?! A történet üzenetében pedig a hangsúly azon van: de Jézus megmutatta az ő dicsóságát. Kinek akarja megmutatni Jézus magát a te számodra akkor, amikor még nincs? Amikor még a hiányát érzed valakinek vagy valaminek? Mert amikor viszont eljött az óra, utána lett.

Így írtam le, meg ez jutott eszembe: hát ha Jézus tényleg az, aki, akinek kijelentette magát csak a János evangéliumában is – a karácsonyi ünnepi örömhír „és az Ige testté lett” kijelentésében is hallottuk –, hát ha Jézus tényleg az, aki, akkor nem csoda, hogy megtörténik a csoda. Hát mibe kerül Jézusnak, aki elvégezte a megváltó művet, mindent elvégzett, aki sokkal nagyobb hatalmat mutatott meg a maga isteni személyének a valóságában, például a kereszten is, vagy a felátadásában, vagy majd az ő dicsőséges eljövetelében, hát mibe kerül neki bort teremteni? Mert itt bort teremtett. A vízből bort teremtett. Ráadásul bőséggel.

Gondoljátok át, hogy manapság egy menyegzőre hány vendéget szoktunk hívni. Általában a családoknak át kell gondolni, hogy mekkora a költségvetés. A hívő családoknak egy kicsit könnyebb, hogy a gyülekezetben szeretetvendégséget tudunk rendezni, és akkor ott mindenki ehet, ihat. Kivéve ugye, hogyha nincs koronavírusos helyzet. Aztán pedig a szűk család együtt van. De gondoljuk át, hogyha csak ötszáz főt hívnánk meg. Ötszáz főt meg mernének hívni menyegzői vacsorára? Vagy kétszázötven? Száz? Csak gondoljátok át, hogy, ha csak száz főt hívunk meg, száz fő hány liter bort iszik meg egy menyegzői vacsorán? Hát ezt nem illik mondani, tiszteletes úr itt a szószékről, igaz? Hát nem literben szokták mérni. Egy-két ember van, aki literben issza talán, de hát azért egy-két pohárral maximum. Főleg, ha vezetünk. Autót.

De számoljuk ki, hogy itt mennyi kőveder volt és ha egy kővederbe 80-100-110-120 liter víz fért... 80-100-110-120 liter víz. És hány kőveder volt? Hat. Szorozzuk be és számoljuk ki, hogyha mindenki csak egy decit iszik, vagy két decit, vagy három decit. Vagy, egy litert? Bőven van. Azért akartam ezeket a számokat idehozni, hogy gondoljuk végig, hogy ott van az a rengeteg víz és mikor isszák, már bor. Mert Jézus teremtett. Ennyi Jézusnak a „nincs boruk”-ra a megoldása. Ráadásul ő bőséggel ad. És emlékeztek, hogy az egész Biblia arról beszél, hogyha Jézus ad, akkor ő mindig az ő személye gazdagságából adja. Istenről is így olvassunk, hogy Isten nem úgy ad, hogy ő... Én ezt a kifejezést most kimondom: ő nem istenke, ő nem jézuska karácsonykor sem, ő Isten, ő Jézus. És amikor nincs bor, akkor annyit ad, hogy több esküvőre is elég a menyegzőknél. Több napon át voltak, a kánai menyegző napjai is több napon át tartottak, de bőven lett elég.

Számunkra az üzenetben tehát Jézus dicsősége láttatik akkor is már, amikor még a nincs a valóság az életedben, illetve akkor is, amikor már van. Mind a kétőben az Úr Jézus dicsősége. Amikor nincs, kinek akarja megmutatni magát? Nem biztos, hogy egyből látjuk, mert mi Pasaréten is úgy vagyunk, hogy azért könnyebb úgy az Úr Jézusban bízni, amikor már van. Meg hálát adni.

A gyermekekkel a 9 órai gyermek-istentiszteleten a tíz leprás csodatörténete volt, és ugye egy tért vissza hálát adni, és ez Jézusnak fontos volt. Ki is mondta, hogy csak egy jött vissza hálát adni, dicsőséget adni az Istennek? És maga Jézus is így élt – ezt hallották a gyerekek.

Tehát amikor már meggyógyultam, amikor már megint van egészség, amikor már minden megvan, ami nem volt korábban, akkor azért persze nekünk is könnyű boldognak lenni, látni Jézus dicsőségét. De akkor is igaz ez, amikor még nem látszik. Amikor az Úr Jézus azt mondja, hogy még nem jött el az órám veled kapcsolatban vagy velem kapcsolatban, éppen abban akarja megmutatni: de ott vagyok én.

Hadd mondjam el a testvéreknek, hogy a gyászban is én hihetetlenül átéltem ezt karácsonykor is, meg amikor a kocsim lerobbant, akkor is tapasztaltam, hogy az Úr milyen bőséggel tud adni. Amikor valami nem történhet meg, amit elterveztem, de az Úr Jézus fontossá tette nekem: de hát ő bármit adhat, amit ő eltervezett – és nagy csodákat éltem át.

Amikor pedig csoda történik az életedben, akkor – azt gondolom – van miért hálát adni. Van miért hálát adni. Most szeretném a János evangéliuma 1. rész 14. versének a végét felolvasni, mert hallottuk, hogy az Úr Jézus, aki testté lett Ige, közöttünk lakozott, sátorozott, az Atya dicsősége látszott rajta, az Atya Egyszülöttjének dicsősége, „aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal”. Teljes volt – hadd mondjam így – bővülködően, teljesen, tökéletesen kegyelemmel, igazsággal. A 16. vers: „És az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért.” Teljes volt Jézus kegyelemmel és igazsággal, és az ő teljességéből vettünk kegyelmet kegyelemért. Benne van tehát a kegyelem szóban a szeretet, Jézus személyének a valósága különösen a kegyelemben, a bűnbocsánat, a szabadítás. De a kegyelemben benne van az is, amikor nincs valami és egyszer csak lesz, mert csodát tesz Jézus. Vagy amikor még mindig nincsen, de a csodát abban éljük meg, hogy ott van, és megmutatja dicsőségét.

2020-ra visszagondolva, ugye van mi és ki mindenért hálát adnod. 2021-ben pedig az első jelet sok fogja követni. Gondoljuk végig, ha ez igaz, akkor lehet, ahogy a gyerekeknél is elmondtuk, akár előre hálát adni azokért a csodákért, amiket végbe visz Jézus, vagy amikor majd végbe visz az ő idejében. Mert Jézus személye ragyogott föl.

Ilyen szempontból fontos a csodatörténetnek a zárókifejezése: „és hívének benne az ő tanítványai”. Sejthetitek, hogy nem is annyira a „hittek”-en legyen a hangsúly. Hanem kin van a hangsúly végig? Jézuson. Tehát benne. Néha nekünk az a problémánk a lelki életben, hogy mi a mi hitünkre akarjuk a hangsúlyt tenni, mint ha nekünk kellene valamit csinálni, erőlködni. És ha nincs elég hitem, hát akkor nincs csoda, akkor nincs Jézus? Vagy amikor meg szárnyalok a hitben, akkor akár milyen támadás jöhet és úgyis győzni fogok, mert hát én milyen nagy hívő vagyok?

KÁNÁBAN IS JÉZUS DICSÓSÉGE

„Hittek benne az ő tanítványai.” „És hittek benne...” És hallottátok Jánosnál, ott a legvégén így hangzott, hogy: „Ezek pedig azért írtak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében.” Tehát Jézusban való hite a tanítványnak: megismertem őt, ő az én Uram, én tanítvány vagyok, az övé vagyok. Amikor elfogadtuk az ő kegyelmét, amikor újjászülethetünk, amikor az Úr népe tagjai lehettünk ilyen módon, akkor megtapasztaltuk, hogy kicsoda ő. És utána jött a folytatás, azóta mennyi mindenben tapasztaltad, hogy rá bízhatod magadat. Megismerted Jézust te is egyre mélyebben – ez a tanítványi lét ajándéka.

Az Úr Jézus tanítványainak sem volt tökéletes hite. Filepnek azt mondta ott nagycsütörtök estéjén: „Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát.” Három és fél éven át ott volt Filep Jézussal, és: „mégsem ismertél meg engem?” Még mindig nem tudod, hogy én ki vagyok? Vagy kinek is beszélt Jézus, mielőtt itt a 20. rész végén hallottuk, hogy „ezek pedig azért írtak meg...”? Tamásnak. Mit is mondott Tamásnak? „Mivel-hogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, akik nem látnak és hisznek.”

Megint hadd mondjam: nem biztos, hogy megtörtént a csoda, még lehet, hogy a nincsen van a hangsúly az életünkben, de akkor is hihetünk, mert Jézus dicsósége látszik.

Az Úr Jézus a tanítványait, minket is, amikor jelt, jel-csodát tesz, akár intő jelcsodát is, akkor mindig előttünk akarja megmutatni, hogy ő kicsoda. És ha mi ezt hittel valljuk és tudjuk, akkor ebben az új esztendőben is nemcsak így az úrnapi istentiszteleteken, hanem az életünkben, mint a tanítványi létünkben, tapasztalni fogjuk, hogy kicsoda az Úr.

Én három jellemzőt írtam csupán le. Mindegyik elé odateszem ezt, hogy remény, mert előttünk van az új esztendő ilyen értelemben. Reménységgel türelmes bizalom, ha még a nincs a jellemző, amikor még nincs csodája és várjuk. Római levél 8. rész 17. versében arról beszél az ige, hogy az Úr az ő dicsóságát, majd amikor eljön, az örökkévaló dicsőség nagyságát úgy készíti elő számunkra, hogy közben a szenvedés útján visz bennünket. Amikor valami nincs, az mindig a szenvedés útja is a tanítványnak: „vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg”. Fájó lesz, nehéz lesz, ha nincs, és még mindig nincs, de „vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg”. Reménység.

A másik: reménységgel ölé tárnai a saját, vagy másokkal kapcsolatos kéréseinket. A búcsúbeszédeiben nagycsütörtök estén a tanítványoknak arról beszélt Jézus, hogy az ő nevében kérjenek, kérjünk, kérjétek, és én „megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban”. Mária is kért, és megtörtént a csoda. Reménységgel kérhetünk – ahogy mondtam –, előre hálát adva is lehet kérni akár.

A harmadik pedig, hogy tényleg a földi életünket, amíg ebben a földi életben élhetünk tanítványként, reménységbe vetett bizalommal élni. Mert tudjuk, hogy az örök életet az Úr Jézus már itt a földön elkezdte velünk. Már most előízét tapasztaljuk annak, ami majd akkor érkezik el, amikor Jézus eljön és kiteljesedik az örökkévalóság. De az Úr Jézus személye, az ő dicsósége már most látszik a jelekben is, amiket készül tenni. Reménységgel élhetjük a hétköznapokat. Jézus mindig, a mi esetünkben is az ő, azaz az én órámban – az ő szavaival mondva –,

az én órámban fogja tenni. Ővele, őbenne bízva, őbenne gyönyörködve, és akár órála bizonyoságot téve azok között, akik lehet, hogy még nem hisznek benne, de mi elmondhatjuk nekik, hogy miért lehet bízni, miért változhat meg az élete neki is, akár még akkor is, ha nincs valami, hogyan lehet Jézus számára Szabadító és Megtartó. Még mindig tart ugyanis a kegyelem ideje. „Telve kegyelemmel és igazsággal”. És még az elveszettek is bármikor kegyelmet nyert bűnösök lehetnek, ahogy mi is lehettünk.

Ezért lehetünk az Úr Jézus tanítványai, akik hihetünk Jézusban, aki a kánai menyegzőben megmutatta azt a jelét: nem volt bor, nincs boruk, de aztán lett. De nem is a bor volt már a fontos a tanítványnak, hanem az Úr Jézus dicsősége.

Bátorítson bennünket is erre a hitre az Úr.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, imádunk téged, hogy az Úr Jézust sem őrizted burokban földi élete során, és ő is megélte, a te isteni dicsőségedet ragyogtatta beszéde és tett. És köszönjük, hogy ezáltal lett nekünk ő Megváltó, Megtartó, Szabadító. Áldunk, hogy valóban mi az ő személyében láthatjuk mindig is, hogyan ragyog a mennyei Atya dicsősége.

És Urunk, olyan nagy kiváltság, hogy a földi életünkben a szenvedések között is akár minden baj, a bűneset utáni világ keserűsége, hiányai közepette is mégiscsak felragyog, hogy milyen az örök élet ajándéka már itt a földön, milyen Jézussal élni. Köszönjük, hogy ez valóban még a gyászban is vigasztal bennünket, a hiányok közepette is tapasztalhatjuk, hogy te megadod, amikor szükségünk van rá.

Urunk, szeretnénk hálás szívvel megköszönni neked előre mindazt, amit ebben az évben készítettél nekünk. Szeretnénk mi is még jobban, még mélyebben megismerni. Köszönjük, hogy te ígérted az igehirdetés üzenetében, meg is akarod magad mutatni nekünk. Mint gyülekezeti közösség is, hadd éljük át ezt a csodát, hogy még jobban ismerünk.

És köszönjük, hogy van bocsánat, szabadítás akkor is, ha gyenge lesz a hitünk, ha nem megy a tanítványi lét öröme. Áldunk, hogy te tudod, hogy akkor is mit mondj nekünk majd. Köszönjük vigasztalásodat, bátorításodat ily módon.

És segíts nekünk tanítványként úgy élni az elveszettek között, hogy látva az életünket, ha beszélhetünk velük, hallva a bizonyágtételünket, ismerjenek meg téged, mennyei Atyánkat Jézus Krisztusban. Valóban imádunk, hogy még ma is tart a kegyelem ideje.

Segítsd meg, kérünk a vizsgázó fiatalokat, az érettségire készülőket, hogy így az utolsó félévben is tapasztalhassák meg segítségedet. Adj nekik sikert.

Könyörülj meg a pedagógusokon, diákokon, hogyha online lesz lehetőség az oktatásra, adj nekik erőt hozzá. Ha meg ismét együtt lehetnek, hadd örvendezhessenek az osztályközösségeknek is.

Kérünk az ápolókért, orvosokért, nekik adj fizikai erőt is, és lelkieket mindenképpen.

Hogyha pedig arra gondolunk, hogy határon túl élő magyaroknak, lelki testvéreinknek mennyi mindennel küzdeniük kell csak azért, mert nem határon belül élhetnek, fáj a szívünk. De áldunk, hogy hálaadással kérhetjük tőled, adj ott

KÁNÁBAN IS JÉZUS DICSÓSÉGE

szabadítást. Ami nincs, ami hiányzik, nekik is add meg. Hadd kérjük, hogy Kárpátalján vess véget a háborúnak.

És kérünk, segítsd meg egyházi vezetőinket is, akik most kezdik majd el a szolgálatukat, hogy alázattal szolgáljanak, és ők is a te dicsőségedet hirdessék, képviseljék. És világi vezetőinket is így támogassad, Urunk. Akik hatalmon vannak, tudjanak ők is alázattal szolgálni, akik meg nincsenek hatalmon, segíthessék a hatalmon levőket is munkájukkal. Köszönjük, hogy ezt is kérhetjük tőled.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, Jézus érdeméért.
Ámen.

398. ének

d *Hatton J., 1793.*

Úr lesz a Jé-zus min-de-nütt,
Hol csak a nap-nak fé-nye süt,
Úr lesz a mesz-sze ten-ge-rig,
Hol a hold nem fogy s nem te-lik.

2. Őneki mondjunk hő imát, Díszítsük azzal homlokát, Jó illat legyen szent neve, Minden napon dicsérete.

3. Országok, népek és nyelvek, Ő dicsőségét zengjétek, Gyermekek hangja hirdesse: Áldott a Jézus szent neve!

4. Ő királysága bő áldás, Ott van a felszabadulás, Fáradtak ott megnyugszanak, Ínségesek megáldatnak.

5. Minden teremtés dicsérje, A Király Krisztust tisztelje; Angyali ének zengjen fenn, S mind e föld mondja rá: Ámen.

Watts Izsák, 1713.